

Arrest

nr. 335 128 van 29 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 31 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 augustus 2025.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Syrië afkomstig te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 14 maart 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 8 maart 2024 de vluchtelingenstatus

toegekend werd en dat aan haar een verblijfsvergunning afgegeven werd die nog geldig is tot en met 7 maart 2027 (administratief dossier, map 7, documenten, stuk 5 en map 9, DVZ, verklaring DVZ, vraag 23).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard te zijn dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Zij brengt geen elementen aan waaruit zou blijken dat zij kampt met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Op basis hiervan kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt

verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5. Verzoekende partij is een vierentwintig jarige man zonder bijzondere kwetsbaarheid. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 8 maart 2024 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat aan haar een verblijfsvergunning afgegeven werd die nog geldig is tot en met 7 maart 2027 (administratief dossier, map 7, documenten, stuk 5 en map 9, DVZ, verklaring DVZ, vraag 23). Zij kan aldus niet gevolgd worden waar zij in het verzoekschrift stelt dat haar verblijfsvergunning bijna gaat verlopen. Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Zij kan in het verzoekschrift aldus niet dienstig verwijzen naar de algemene informatie betreffende de moeilijkheden bij het hernieuwen en verlengen van Griekse verblijfsdocumenten aangezien haar verblijfsvergunning nog geldig is tot en met 7 maart 2027. Zij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in de onmogelijkheid zal zijn om een duplicaat aan te vragen.

6. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Zij heeft namelijk nauwelijks stappen gezet om een duurzaam bestaan uit te bouwen in Griekenland en aldaar haar rechten, verbonden aan haar status in Griekenland, te doen gelden. Vooreerst verklaart verzoekende partij zelf dat zij vrijwel meteen na het verkrijgen van haar Griekse documenten Griekenland verlaten heeft en naar België doorgereisd is (NPO, p. 3 en 8). Daarnaast heeft zij slechts enkele maanden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland doorgebracht (NPO, p. 8). Het is voor verzoekende partij op basis van zulk kortstondig verblijf na het verkrijgen van haar beschermingsstatus en Griekse documenten, niet mogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt bovendien dat zij er tijdens haar verblijf in Griekenland steeds in slaagde om een dak boven haar hoofd te hebben. Zij boekte zelfs tijdens haar verblijf in het vluchtelingenkamp op het Griekse eiland Chios af en toe een hotelkamer om een fatsoenlijke douche te kunnen nemen, aangezien de douches in het kamp enkel koud water hadden en vervuild waren. Daarnaast verbleef zij ook de laatste tien dagen voor haar vertrek uit Griekenland in een hotel in Thessaloniki om op adem te komen (NPO, p. 8). Verzoekende partij heeft niet gewerkt in Griekenland. Haar gevraagd hoe zij haar dagen in Griekenland doorbracht, gaf zij aan dat zij naar het strand ging. Nochtans blijkt uit algemene informatie dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (RSA/PRO ASYL, "Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights", maart 2023). Zij beschikte aldus over de nodige documenten om in Griekenland te kunnen werken. Ten slotte uit verzoekende partij ook nog haar ongenoegen over de gezondheidszorg op het Griekse eiland Chios. Zij zou last gehad hebben van schurft en zou enkel in het opvangcentrum naar de medische dienst zijn kunnen gaan. In het ziekenhuis zou zij niet verzorgd zijn (NPO, p. 11). Zij toont echter niet aan dat zij ernstige stappen ondernomen heeft om in Griekenland medische verzorging te krijgen, des te meer gezien zij slechts enkele dagen na het verkrijgen van haar Griekse documenten het land verlaten heeft. Op basis van bovenstaande toont verzoekende partij niet aan dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om zich in Griekenland te integreren. Zij maakt dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Bijkomend kan opgemerkt worden dat verzoekende partij geld leende van haar zussen die in de Verenigde Arabische Emiraten wonen. Zij gebruikte dit geld grotendeels om haar vliegticket naar België te betalen in plaats van dit in te zetten om haar integratie in Griekenland te bewerkstelligen.

Waar verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud verwijst naar de situatie waarbij zij gearresteerd werd omdat zij op illegale wijze van het eiland Chios naar Athene probeerde te reizen, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context (NPO, p. 9-10). Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van haar situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Verder moet er ook opgemerkt worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan haar bewering dat er haar bij haar arrestatie werd gevraagd om mee te helpen bij het opsporen van smokkelaars door het bespioneren van Syrische vluchtelingen en dat zij, omdat zij dit weigerde, één week onrechtmatig werd opgesloten. Dit betreft louter een blote bewering. Bovendien blijkt uit niets dat zij stappen ondernomen heeft om dit bij de Griekse autoriteiten aan te klagen en bescherming te vragen. Zij verklaarde nochtans dat zij bevriend was met het hoofd van de bewakingsdienst van het vluchtelingenkamp en soms koffie met hem ging drinken, wat

haar de kans bood om ook advies in te winnen bij hem aangaande de feiten waarvan zij beweert slachtoffer te zijn geweest (NPO, p. 9-10).

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. . De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP verwijst naar het pleidooi in de vorige zaak op de rol nr. 19 wat de situatie van erkende vluchtelingen betreft in Griekenland.

Wat haar eigen situatie betreft: ze komt uit Syrië, inmiddels is de situatie daar erg gewijzigd, er is geen garantie dat ze er nog beschikt over een status, ze is onzeker over het Griekse standpunt dienaangaande, bij terugkeer dreigt een schending van art. 3 EVRM. VzP verwijst verder hoe haar vrijheid werd afgenomen bij aankomst, ze wil graag reageren op het CGVS inzake de NGO's dat zelfs in zijn eigen rapport deze tekorten inzake financiële hulp aan tolken, geen hulp aan NGO's zoals MSF enz. beschrijft. Ze stelt dat het allemaal afzetteren zijn. Zelf had ze geen NGO's nodig, ze was succesvol in Syrië, hier heeft ze al 4 contracten aangeboden gekregen, in Griekenland had ze geen aanbod, ondanks haar kennis van de Engelse taal, desondanks heeft ze er overleefd."

In het proces-verbaal van de terechtzitting wordt wat betreft de 19de zaak op de rol het volgende gesteld:

"De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP stelt wat de algemene gang van zaken betreft in Griekenland dat er geen effectieve bescherming is. Voor haar medische probleem kreeg ze niet de nodige medische hulp, ze is dus kwetsbaar. Ze was er ook slachtoffer van racisme en discriminatie. Dit alles maakt dat bij terugkeer een schending van art. 3 EVRM dreigt. Ze stelt al veel gekregen te hebben in België, veel meer dan ooit in Griekenland: hier wordt gezorgd voor mensen."

5.1. Verzoekende partij brengt, met voormeld betoog ter zitting, geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die van aard zijn afbreuk te doen aan de in de beschikking van 5 augustus 2025 opgenomen grond.

Uit de documenten in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 8 maart 2024 werd erkend als vluchteling (administratief dossier, map 7, documenten, stuk 5 en map 9, DVZ, verklaring DVZ, vraag 23). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust bij het Commissariaat-generaal maar eens hieraan voldaan komt het aan de verzoekende partij die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om aan te tonen dat ze niet meer op deze bescherming kan rekenen. Door louter te stellen dat ze geen garantie heeft nog over een beschermingsstatus in Griekenland te beschikken, brengt ze geen bewijs bij waaruit blijkt dat dit effectief zo is. Het gegeven dat de situatie in Syrië gewijzigd is, is op zich onvoldoende om aan te nemen dat de verzoekende partij in Griekenland niet meer over internationale bescherming zou beschikken. De verzoekende partij brengt hiervan geen begin van bewijs bij.

In de beschikking werd de verzoekende partij er op gewezen dat ze niet aannemelijk maakt dat ze ernstige pogingen ondernomen heeft om zich in Griekenland te integreren. Ze maakt ook niet aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. De beoordeling is gebaseerd op de volgende vaststellingen: (i) haar Griekse verblijfsvergunning is nog geldig tot en met 7 maart 2027, (ii) ze brengt geen elementen naar voor waaruit haar bijzondere kwetsbaarheid blijkt, (iii) ze meteen na het verkrijgen van haar Griekse verblijfsdocumenten Griekenland verlaten heeft en ze in totaal maar enkele maanden in Griekenland heeft doorgebracht, (iv) ze steeds onderdak kon vinden in Griekenland, (v) ze geen inspanningen heeft geleverd om werk te vinden in Griekenland, (v) ze geen ernstige stappen heeft gezet om medische zorgen in Griekenland te verkrijgen en (vi) de problemen die ze had als verzoeker om internationale bescherming op heden niet meer representatief voor haar zijn daar ze op heden een begunstigde van internationale bescherming is en aan deze status de nodige rechten en voordelen verbonden zijn.

Door louter te verwijzen naar algemene landeninformatie, eerder verklaringen te herhalen en kritiek te uiten op de NGO's in Griekenland, kan ze geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen grond. Haar betoog dat ze in Griekenland geen aanbod had om te werken kan dit evenmin. Uit haar verklaringen, en dit werd herhaald in de beschikking, blijkt immers niet dat ze enige inspanningen heeft geleverd om werk te vinden.

Haar verwijzingen naar haar leven in België en de huidige situatie in haar regio van herkomst is niet dienstig. De verzoekende partij heeft immers een internationale beschermingsstatus in Griekenland en is in het bezit van een geldige Griekse verblijfsvergunning. Haar verzoek om internationale bescherming en beroep dienen dan ook ten aanzien van Griekenland te worden beoordeeld.

Waar ze stelt het slachtoffer te zijn geweest van racisme en discriminatie is het mogelijk dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming

te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Door louter te herhalen dat ze het slachtoffer werd van racisme en discriminatie in Griekenland, kan ze geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen grond en maakt ze niet aannemelijk dat er een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt. In de beschikking werd ze er bovendien op gewezen dat ze geen concrete elementen bijbrengt die daar op zouden kunnen wijzen. Ook in het kader van haar vraag tot horen brengt ze geen elementen bij hieromtrent.

6. Bijgevolg wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend vijftwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS